

לימוד מדריכים: להגשיה את הטרה

שאיפות

יש לנו שאיפות גדולות לגבי הצוות שלנו, העשייה שלנו, החניכים שלנו, לגבי הסניף שלנו ולגבי עצמנו, אבל משום מה יכול לעבור המון זמן בלי שהם יתגשמו.

עם חניכים שלנו לדוגמא, לפעמים בסוף ההדרכה, כשמסתכלים אחורה אנחנו רואים שיש דברים שלא הצלחנו להתקדם בהם בכלל. פרויקטים שרצינו לקדם ולעשות ומצאנו את עצמנו בסוף השנתיים בלי שהתקדמו.. גם לגבי עצמנו, לפעמים לאדם יש איזו מידה שהוא רוצה להתקדם בה, אבל הוא לא מצליח. הוא יכול להיפגש בחיסרון הזה שלו כל כך הרבה פעמים ולרצות לשנות אותו, אבל... הוא לא מצליח להתקדם.

למה?

מהי הנקודה שאיתה נוכל באמת להגיע להישגים אמיתיים, להצליח סוף סוף להגשים את המטרות והשאיפות?

הינדיק

פעם אחת היה בן מלך שהחליט שהוא תרנגול ששמו הינדיק וישב מתחת לשולחן ערום. המלך הזדעזע וקרא להמון רופאים, המומחים ביותר בעולם, וכולם הגיעו מהרה, בדקו לו את הפה, את האוזן, אולי גם את הגרון ולא מצאו שום בעיה. המלך נותר חסר אונים. יום אחד נכנס לארמון רופא, ראה את בן המלך המוזר, חשב מעט ואמר: "תנו לי, אני יודע מה לעשות, אבל זה הולך להיות קצת משוגע, אז בבקשה לשבת בצד, לא לדבר, תנו לי לעשות את העבודה". הממלכה היססה אבל המלך ציווה: "אין לנו ברירה, הצידה כולם, ואתה - עשה את עבודתך". הרופא ניגש לשולחן, פשט את בגדיו וישב גם הוא לצד בן המלך מתחת לשולחן. כעבור כמה ימים שאל אותו בן המלך: "מי אתה?" השיב אותו רופא: "מי אתה?", "אני הינדיק" ענה בן המלך, "גם אני הינדיק" ענה הרופא. אחרי שהתרגלו אחד לשני במשך כמה ימים אמר אותו רופא לבן המלך, "תגיד אפשר להיות הינדיק אבל עם מכנסיים?" אמר לו "בטח, אבל רק אם אתה הינדיק...", לקחו שניהם מכנסיים ולבשו. ואז אמר לו "תגיד אפשר להיות הינדיק גם עם חולצה?" אמר לו בן המלך "בטח", לקחו חולצה ולבשו. ואז אמר לו הרופא, "מה אתה אומר, אפשר להיות הינדיק ולשבת על כיסא?" אמר לו בן המלך "נראה לי שכן", וכך ישבו על כיסא. לבסוף אמר לו הרופא "תגיד, אפשר להתנהג כמו בן אדם אבל להיות הינדיק?". השיב לו "כן". עד שכן המלך נהיה ממש כאחד האדם.

הרופא הזה לא סתם הצליח. היו לו שני דברים מיוחדים:

לצאת מהקופסא. לחשוב רגע אחד מעבר. אותו רופא לא נשאר בתפיסות קטנות של רופאים, לבדוק פה ואוזן, הוא חשב מחוץ לקופסא, הוא פרץ דרך וככה הצליח... הוא האמין שאפשר גם אחרת. הרבה פעמים אנחנו שבויים בתוך תפיסות על עצמנו, על מי ועל מה שאנחנו, והתפיסות האלה מקשות עלינו להתקדם. אנחנו לא מאמינים בעצמנו, לא מאמינים שאנחנו יכולים להיות טובים יותר, שאנחנו יכולים להתקדם באמת. יצא לכם פעם ששאלתם מישהו למה הוא כועס או כל דבר אחר והוא ענה לכם "ככה אני, כזה אני... אין מה לעשות" אז זהו, שיש מה לעשות! וזה לא רק לנסות לא לכעוס כשאני בספק אם אני אצליח, אלא זה קודם כל להאמין בעצמי, להאמין בעצמי שאני יכול. אומר הרב קוק "עיקר הנפילות באות מפני שאינו מאמין בקלותה של תשובה" כן כן ממש ככה, לרוב אנחנו נופלים כי אנחנו לא מאמינים לעצמנו שאנחנו יכולים לא ליפול. אנחנו שבויים בתפיסה שאנחנו כאלה וכאלה ולא מאמינים לעצמנו שאנחנו יכולים להיות הרבה יותר טובים! לפעמים אנחנו גם לא מאמינים בחברים שלנו לצוות, בנו כצוות או בחניכים שלנו שהם יכולים להיות יותר מזה, וכך אנחנו משדרים להם ולא מצפים מהם יותר מדי, והם בתגובה לא משתפרים ומתקדמים. אם נאמין בהם, לדוגמא, שהם יכולים באמת לאהוב אחד את השני ומשם נתחיל לפעול הכל יהיה אחרת לגמרי.

להיות משוגע על המטרה. לרצות משהו וללכת אחריו עד הסוף, בלי לתת לאף אחד להוריד אותי מזה. אותו רופא יכול היה בכיף לזוותר על הרעיון ולהישאר רגיל כמו שאר הרופאים, אבל הוא העיז והתחיל לפעול... הוא הלך עם הרעיון שלו רחוק כמה שצריך.

להאמין שאנחנו טובים ויכולים, וללכת עם זה עד הסוף!

